

Frank Cottrell Boyce

Uluiorul Broccoli Boy

Ilustrații de Steven Lenton

Traducere din limba engleză de Gabriel Stoian

CORINT JUNIOR

Frisbee-ul de ciocolată al destinului

Fiecare erou are un rival. Batman îl are pe Joker. Omul-păianjen îl are pe Diavolul Verde. Superman îl are pe Lex Luther.

Rivalul meu era Komissky cel Groaznic.

Dacă eram supererou, cum să lupt împotriva rivalului meu?

— Dacă ai fi supererou, ce nume ți-ai lua? m-a întrebat Ciara, sora mea.

— N-am nevoie de-o identitate secretă. Vreau doar ca Groaznicul să nu se mai ia de mine.

Frunzăream împreună prin *Nu te teme, nu te teme, pregătit nu ai probleme*, căutând idei despre cum să-ți nimicești rivalii.

— Uite-aici, a zis Ciara. Spune că hipopotamiiucid mai mulți oameni decât leii. Ce deprimant! Eu credeam că hipopotamii sunt simpatici, dar nu, violența e pretutindeni.

— Pe mine nu mă bate un hipopotam. Mă bate un bătăuș.

Sugestia antibătăuș numărul 2 – încearcă să te împrietenești cu bătăușul. De exemplu, descoperă dacă are vreun hobby, ceva, și discută cu el despre asta.

— Are un hobby, i-am spus eu. Să mă sâcâie. Am discutat deseori despre asta. Discuțiile sunau cam așa:

Eu: „Te rog să nu-mi mai rupi caietul de teme/mănânci sendvișurile/rupi rigla/arunci din autobuz.”

El: „Încearcă să mă împiedici.”

— Trebuie să mai aibă și alte preocupări în afară de asta, a zis soră-mea.

Ciara s-a interesat la școală și a aflat că Groaznicul chiar avea un hobby.

Kickboxingul.

— Se pare că e avansat. E chiar bun la asta. E campion al Marii Britanii la categoria sub 16 ani. N-ai putea discuta cu el despre kickboxing?

Am încercat.

Eu: „Te rog să nu exersezi pe mine vreo mișcare de kickboxing cu picioarele.”

El: „De ce nu?”

Și m-a pocnit cu piciorul cât ai clipi.

Ciarei i-a venit o idee creață.

— Să gândim logic – Groaznicul îți fură mâncarea? Ce-ți spune asta despre el?

— Că poate face orice pofteste, cu ajutorul picioarelor lui bine antrenate.

— Și ce altceva?

— Că-mi este tot timpul foame. Că o să rămân cel mai prăpădit din clasă din cauza malnutriției.

— Ba nu, nu. *El* e mereu flămând. Altfel de ce-ar fura mâncarea altuia? Îi este foame. Nu trebuie decât să îi oferi de mâncare înainte să-ți ceară el. Oamenii flămânzi sunt în stare de orice ca să facă rost de mâncare.

Și mi-a făcut niște sendvișuri.

În versiunea de benzi desenate a vieții mele era o imagine cu ea în timp ce făcea sendvișuri, având

pe față o expresie de ușoară automulțumire. Atunci nu am observat acea expresie.

— Dacă vrea să-ți mănânce sendvișurile, nu-l lăsa să ți le ia. Dă-i-le tu. Și să fii elegant.

La ora prânzului am mers direct spre Masa Spai-meii – cea la care Neîndurătorul mânca împreună cu amicii lui la fel de masivi ca el. Am deschis cutia cu sendvișuri și am spus:

— Vă supărați dacă stau cu voi?

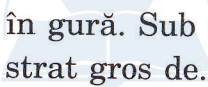
Culcușit alături de sendvișuri era un Chocolate Frisbee. Un gest frumos din partea Ciarei. Mă dau în vânt după Chocolate Frisbee. M-am rugat în gând ca Neîndurătorul să deteste combinația aceea de ciocolată cu lapte, biscuiți crocanți și bezele moi și lipicioase.

Neîndurătorul: „A, Chocolate Frisbee... Mă dau în vânt după combinația aceea de ciocolată cu lapte, biscuiți crocanți și bezele moi și lipicioase.”

Blesteme.

— Dar eu nu mănânc dulce înainte de ceva sărat. Să vedem întâi sendvișurile.

M-am gândit că după ce va înfuleca sendvișurile se va sătura și nu va mai voi și Chocolate Frisbee. El a desfăcut sendvișul de deasupra de parcă ar fi dezamorsat o bombă. Felia de pâine de deasupra – aruncată. Foaia proaspătă și suculentă de salată,

în gură. Sub salată – șuncă, peste care se afla un strat gros de... ce era oare? Am simțit o împunsătură rece de teamă, ca de cuțit, în inimă. Mi-am dat seama că o încurcasem. Era Sosul Rachetă cu Chilli al tatei. De fiecare Crăciun, bunica mea din Guyana îi trimitea câte un borcan mare. Se numea Racheta Chilli pentru că o linguriță din el era de ajuns ca să te propulseze pe orbită. O linguriță mică era de ajuns pentru a condimenta o cratiță mare de curry. Ciara întinsese acel sos pe șuncă de parcă ar fi fost gem. Ciara făcuse un ucigător Sendviș Nuclearo-Vulcanic-Racheto-Chilli.

Am spus:

— Nu, nu-l mânca pe acela!

Neîndurătorul a îndoit sendvișul, l-a dus la gură, iar sosul s-a scurs pe laturi ca un deșeu chimic. Am simțit arșița lui, care mi-a pârlit firele de păr din nas.

Dar... Neîndurătorul a vârat șunca plină de chilli în gură.

A mestecat.

A făcut ochii mici.

S-a oprit din mestecat.

A închis ochii.

Apoi i-a deschis din nou.

Pupilele lui erau niște punctișoare negre.

Apoi au devenit mari cât niște lacuri.

Nările i-au fremătat.

Apoi a făcut ultimul lucru la care mă așteptam.

A înghițit totul.

S-a lins pe degete.

A mai luat o mușcătură.

Cu ochii închiși. Cu ei deschiși. Pupilele, minuscule. Pupilele, uriașe. Cu nările fremătând.

Apoi restul de șuncă a dispărut în gura lui.

A deschis-o și, fluturând din mână, a dirijat puțin aer în ea.

— Bun. A dat aprobator din cap. Să-mi faci și mâine unul la fel.

Neîndurătorul Komissky are papile gustative din azbest. Uluiitor.

Ce-ar putea face o soră mai mare, un tată, o mamă, împotriva cuiva care nu simte durere nici măcar pe limbă?

— Așa, a spus el după aceea, iar acum să vedem cum sunt ciocolata cu lapte, biscuitul crocant și bezelele moi din Chocolate Frisbee.

Jordan Smucitul a spus:

— Tommy-Lee! Nu! Ai spus că prânzul va fi cu Cheestrings*. Nu se poate să mănânci Chocolate Frisbee.

* Tăiței din cașcaval, produși de Kerry Group, foarte apreciați în Marea Britanie.